



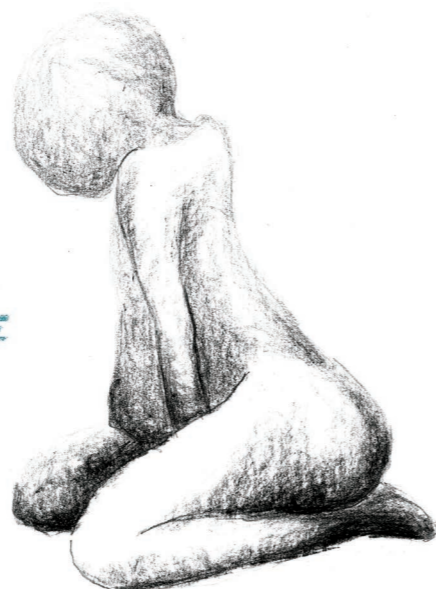
HAPPY GO LUCKY



BOH! LASCIA STARE



ZABIJANJE GLAVE U POD



MORA SE POBRINUTI ZA SEBE



WELTSCHMERZ



QUESTO CHE STAI FACENDO MI FA' MALE

LEA ČEČ



L'ANTAGONISTA

POGLEDAJ ME, TO NISAM (SAMO) JA, TO SMO (SVI) MI!

Rijeka // galerija JURAJ KLOVIĆ // 07. - 20. 10. 2016.

POGLEDAJ ME, TO NISAM (SAMO) JA, TO SMO (SVI) MI!

Lea Čeč svojim najrecentnijim crtačko-lingvističkim istraživanjem, ujedno predloškom za nikad oživotvorenu seriju skulptura, ulazi u sferu magije komuniciranja, imajući u fokusu dva međusobno zavisna medija (komunikacijska kanala): onaj primordijalni – tijelo, i postprimordijalni – jezik. Jer umnožene depersonalizirane figure što se nižu u nikad određene sljedove, bilo rukom autorice ili akcijom prepuštenom promatraču koji tako biva uvučen u stvarnu stvaralačku igru, svojim kretnjama i uglavnom sugestivnom tjelesnom mimikom, pomognutom jezičnim formulama – *floskulama* (u smislu misaonog sažetka ako se okrnemo o drevnu retoriku), ispisanim na hrvatskom, ali češće na talijanskom ili pak engleskom jeziku, otkrivaju dojmljiv kreativni univerzum. No, kako bi poput predanog fizičara dokučili obrazac kojem (on) duguje svoju vitanost upustimo se u saznavanje geneze. Lei Čeč ovo nije prvi ciklus u kojem je okupirana tijelom; njegovom aurom što poprima i više nego aktivnu ulogu pripovjedača. Jer ogoljena ženska “Torza”, kao svojevrsne autoportretne matrice, već su prethodno vibrirajućom crtačkom strukturom, a ponegdje i gestom, demonstrirale jedan posve konkretan (i autorici zasigurno bitan) trenutak – *ritual ozdravljenja*, u ovom slučaju izostavljajući lingvističku komponentu. O sličnoj maniri svjedoči i minijaturni diptih “Revolucionari”, u kojem je, međutim, autobiografski element zamijenjen onim ideološkim materijalizirajući tijelo koje, i bez da znamo naziv rada, nedvosmisleno upućuje na njegovu tematsku pozadinu. A krenemo li dalje, sve veća važnost pridana (semiotičkoj) snazi pisane riječi očita je u možebitnom hommage-u Federicu Garcíi Lorci, inače monumentalnom crtežu čija je oblikovna struktura bila vođena isključivo energijom stiha. Posljednji ciklus, koji i nadalje živi kao istinski *work-in-progress*, predstavlja sintezu upravo tih koncepcija. Personalizirano tijelo autorice, kao projekcija trenutnog fizičkog, ali i mentalnog stanja, tako je ustupilo mjesto visoko-stiliziranim, depersonaliziranim figurama čije su fizičke (re)akcije, točnije uz njih vezan širok spektar značenja, dodatno pomognuti jednostavnim jezičnim obrascima, koje poput Lorcinih stihova unutar apstraktne kreacije, potenciraju značenja – bilo ona čisto fizička, konkretna i sasma jasna, ili u slučaju potonjeg (hommage Federicu Garcíi Lorci) metafizička. Figure na Leinim crtežima, ponegdje modelirane pomno i studiozno, a ponegdje slobodnije i brže, gotovo s karakterom krokija, projekcija su (svima) razumljivih tjelesnih ekspresija koje počinju otkrivati ne samo razloge naših postupanja, već i osjećaje; psihološka stanja, što ih one vode, bili primjerice *napušteni* i zbog toga pognute glave, posve *bezglavi* u lutanju svijetom, s razlogom *usprotivljenog* stava, beskrajno *sretni* prepušteni zagrljaju, obuzeti *misaonim traganjem* za najprikladnijim rješenjima, prožeti prijetnjom kao pravi *antagonisti* ili jednostavno predani sanjarenju *brojeći zvijezde...* Jezične formule što prate oživljenu tjelesnu gestu u funkciji su ponavljanja *istine* utisnute u sam crtež, a upravo slaganje takvih slojeva značenja propuštenih kroz prizmu različitih medija (crtež – tijelo; jezik) jedan je od specifikuma evoluiranih (post)modernističkih umjetničkih praksi. Pa tako, Miško Šuvaković raspravljajući o odnosu slike i riječi navodi kako on (kada se riječ ili rečenica

već nađu u okviru piktoralnog polja) može, s jedne strane, generirati značenjskim odnosom podudaranja (tautologija slike i riječi) ili pak paradoksalnog nepodudaranja (proturiječnost, ironija), a s druge, prizivati intertekstualnu-slikovnu razmjenu, gdje tekst postaje autorefleksivna analiza slike iliti narativni okvir njezinog razumijevanja. Radovi Lea Čeč, donose nam baš to: tautologiju – i to u smislu ponavljanja iste *tvrdnje* drugim *riječima* – s tjelesnom gestom (crtežom) kanaliziranom u geslo (riječ; rečenicu) dajući, na taj način, prilog konceptualnoj jasnoći samog rada. Prijeđemo li s analize suptilnih struktura (semiotika vizualne stvarnosti) na analiziranje same forme svake od stotinjak izloženih figura maksimalno iščišćen paralelni univerzum koji bilježi njihove egzistencije, iako lišene svakog identiteta, postat će nam toliko blizak da će nas, htjeli to ili ne, zaskočiti generaliziranje. **Pogledaj me, to nisam (samo) ja, to smo (svi) mi!** Pogotovo kada osvijestimo da, poput dvaju najmonumentalnijih figura, neprestano tragamo za načinom nadilaženja svojih okvira. Jer u tome ipak leži sva naša bit.

IGOR GRŽETIĆ

Biografija

Lea Čeč rođena je 1979. u Rijeci. Diplomirala je kiparstvo 2006. godine na Akademiji primjenjenih umjetnosti Sveučilišta u Rijeci. Tijekom studija počinje aktivno izlagati, a u svojem umjetničkom izražavanju istražuje psihološka stanja i emocije koje osoba proživljava u svakodnevnom životu. U tu svrhu koristi se najrazličitijim medijima. Osim likovnom umjetnošću bavi se kuriranjem, organizacijom izložbi, grafičkim dizajnom, kao i pedagoškim radom. Članica je HDLU-a Rijeka. Godine 2007. osvojila je prvu nagradu 40. natječaja umjetnosti i kulture Istria Nobilissima u sekciji likovnih umjetnosti. Živi i radi u Rijeci.

KONTAKT: LEACE@ROCKETMAIL.COM

IMPRESSUM

IZDAVAČ:	Hrvatsko društvo likovnih umjetnika Rijeka Rijeka, Korzo 28/II, Tel: 051/332 494; 338 809
Za IZDAVAČA: ORGANIZATOR:	Damir Šegota Hrvatsko društvo likovnih umjetnika Rijeka
PREĐOVOR:	Igor Gržetić
POSTAV IZLOŽBE:	Vedrana Valenčić i Lea Čeč
DIZAJN KATALOGA: TISAK KATALOGA:	Igor Gržetić Kerschoffset Zagreb d.o.o.
BR. KATALOGA:	11/16
NAKLADA:	200 kom.

IZLOŽBA JE REALIZIRANA SREĐSTVIMA:
Odjela gradske uprave za kulturu Grada Rijeke
Ministarstva kulture Republike Hrvatske
Županije primorsko-goranske

